

dette Omraade, saa skulde den Sag ikke kunne appelleres videre af Arbejdsgiveren. Kun hvis Arbejderforsikrings-Raadet og Indenrigsministeriet fortolkede Loven saaledes, at Ulykkestilfældet ikke laa indenfor Lovens Omraade, skulde der aabnes en Adgang for Arbejderen til endnu en Appel til Højesteret. Med andre Ord, Appelretten skulde kun være for den ene Part. Det forekommer mig, at det ærede Medlems Ord i alt Fald kunde give Anledning til denne Opfattelse. Mon det dog ikke vilde være en noget besynderlig Appelinstant? Mon den i og for sig kan siges at være et berettiget Udtryk for Parternes Adgang til Sagens Prøvelse? Jeg forstaar godt, hvorfor det ærede Medlem, hvis jeg har Ret i min Opfattelse af hans Ord, fremsætter dette. Det er for at imødekomme den Betragtning, at en saadan Appel fra een Instans til en anden ikke skulde kunne forhale Sagens Afgørelse for den Part, for hvem en hurtig Afgørelse er af hovedsagelig Interesse. Jeg skulde dog tro, at det tilsigtede kunde opnaas ved at ordne Forholdet saaledes, at man ikke havde mere end een Appelinstant. Det er det, jeg væsentlig har staaet paa, at man kun skal have een Instans. Hvis man for nogle ganske specielle juridiske Afgørelser af Lovens Forstaaelse vil foretrække at føre Sagen direkte frem til Højesteret eller et Udvalg af Højesteret i Stedet for at gaa til Indenrigsministeriet, vil jeg meget gerne medvirke til en saadan Ordning. Hvad jeg har fraraadet, er Omsvøbet, og hvad jeg dernæst bestemt ikke kan medvirke til, er, at rent saglige tekniske Forsikringssspørgsmaal overhovedet føres udenfor Arbejderforsikrings-Raadets Omraade, thi de er bedst betryggede der.

Det ærede 1ste Medlem for 5te Kreds (Kragh) omtalte endvidere Spørgsmaalet om, hvem der havde Adgang til frivillig Forsikring, og forstod ikke, hvad der egentlig var Aarsagen til den Forskel, der er i Bestemmelserne om Betingelserne for denne Adgang, nemlig at man paa nogle Omraader har fastsat en vis Ejendomsskyldvurdering, paa andre en vis Indkomst som Grænse. Aarsagen er imidlertid ikke saa vanskelig at finde. Den ligger i den Omstændighed, at den Gang da Ulykkesforsikringsloven for Landbruget blev givet, knyttede man Adgangen til frivillig Forsikring til Ejendomsskyldbegrebet. Den Gang var hele Rigsdagen enig om, at Definitionen af, hvem der af de smaa Landbrugere skulde have Adgang til frivillig Forsikring med Statstilskud, fandt man bedst ved at benytte Ejendomsskyldvurderingen. Jeg tror ogsaa,

at dette er rigtigt. Det ærede 6te Medlem for 2den Kreds (Jeppesen) har meget rigtigt udviklet, hvorfor dette Princip er fastslaaet i Lovgivningen. Men dette Princip lod sig ikke overføre paa de nye Grupper. For Haandværk, Industri og Handel kan man ikke benytte Ejendomsskyldbegrebet, der maa man benytte Indkomstgrænser. Og Spørgsmaalet var da, om det, at man for Handel, Haandværk og Industri maatte fastsætte en Indkomstgrænse, burde medføre Opgivelsen af det Grundlag, som man fra Lovens Givelse havde anset for det rette for Landbrugets Vedkommende, for at tilvejebringe en formel Lighed. Dette har jeg ikke anset for at være nogen Forbedring. Jeg tror, at hvor det drejer sig om Haandværk, Handel og Industri, vil det være det retteste ved en Indkomstgrænse at afgøre, hvem der skal have Adgang til frivillig Forsikring med Statstilskud, og at man for Landbrugets Vedkommende bedst træffer en tilsvarende Bestemmelse gennem Ejendomsskyldbegrebet. Der ved faar man bedst udtrykt, hvilke Klasser eller Kredse af Befolkningen der bør have denne Adgang. Indkomstansættelsens Variering og Forskellighed vil føre til, at Anvendelsen af en Indkomstgrænse ikke vil virke ensartet, men vil give Anledning til uheldige Forhold, saaledes som paapeget af det ærede 6te Medlem for 2den Kreds (Jeppesen).

Det ærede 1ste Medlem for 5te Kreds (Kragh) var ked af Bestemmelsen om Forsikringsforbund for Redere og sagde, at Indenrigsministeriet gennem sin Kontrol med Forsikringselskaberne havde al mulig Adgang til at sikre sig, at de Selskaber, hvori Rederne kunde tegne Forsikring, var saadanne, at Staten kunde arbejde med dem. Det er imidlertid ikke saadanne Synspunkter, der har været bestemende for Forslaget om Oprettelse af Forsikringsforbund for denne Gruppe. Det er Hensynet til de særlige Forhold, der ubetinget er til Stede for Søfartens Vedkommende, som gør det ønskeligt, ikke mindst for Arbejdsgiverne, at der oprettes et Forbund, hvori de af sig selv glider ind. Den Risiko, som en Reder kan være underkastet, kan nemlig paa Grund af de Ulykker, som et totalt Forlis kan medføre, være saa betydelig, at der kunde paaføres ham et Tab, som vilde kunne betyde fuldkommen Ruin, hvis Risikoen ved en fejl Bedømmelse af, hvorvidt Forsikringspligt forelaa, ikke var afgiven. Denne Afgiven af Risikoen bør derfor indtræde automatisk. Det ærede Medlem ved jo ogsaa, at da man under de nuværende